

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Waldemar Płóciennik

Protokolant Paweł Bartczak

w sprawie **J. A.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 lipca 2026 r.

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2026 r., I KK 182/26, o zastosowaniu wobec skazanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2026 r., I KK 182/26, Sąd Najwyższy, w uwzględnieniu kasacji Prokuratora Generalnego, uchylił prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 maja 2025 r., sygn. akt III Kop 191/24, o przejęciu do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej kary łącznej 7

lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem karnym nr 266 z dnia 30 kwietnia 2024 r. wydanym przez Trybunał w J. (Rumunia), utrzymanym w mocy przez Sąd Apelacyjny w J. wyrokiem nr 652 z dnia 26 lipca 2024 r. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie postanowieniem z tego samego dnia, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 k.p.k. w zw. z art. 611to § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy zastosował wobec skazanego J. A. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres miesiąca, to jest do dnia 25 lipca 2026 r.

Postanowienie to zaskarżył obrońca skazanego.

We wniesionym zażaleniu zarzucił:

- naruszenie art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 611to § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że sam fakt wydania wobec skazanego prawomocnego wyroku i konieczność zabezpieczenia postępowania w przedmiocie wykonania orzeczenia uzasadniają zastosowanie tymczasowego aresztowania, bez ustalenia konkretnych okoliczności świadczących o rzeczywistej potrzebie zastosowania tego środka wobec tej osoby;
- naruszenie art. j251 § 3 zd. 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia niewyjaśniającego, jakie konkretnie okoliczności przemawiały za koniecznością zastosowania tymczasowego aresztowania oraz dlaczego środki nieizolacyjne uznano za niewystarczające;
- naruszenie art. 257 § 1 k.p.k. poprzez zastosowanie środka izolacyjnego bez uprzedniego rozważenia czy cele postępowania mogą zostać osiągnięte przy zastosowaniu środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

W oparciu o te zarzuty autor zażalenia wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez jego uchylenie w całości;
- zastosowanie wobec J. A. wolnościowych środków zapobiegawczych, przewidzianych ustawą, pozwalających na zabezpieczenie postępowania w sposób realny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy nie jest zasadne.

Nie można podzielić stanowiska skarżącego, że w zaskarżonym postanowieniu doszło do naruszenia art. 249 § 1 k.p.k.

Zebrane w sprawie dowody, których potwierdzenie stanowi prawomocny wyrok sądu rumuńskiego, nie tylko uprawdopodobniają, lecz wręcz przesądzają o popełnieniu przez skazanego zarzucanych mu czynów. Pisemne motywy postanowienia Sądu Najwyższego wskazują też wprost, że konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania wynika z faktu wymierzenia J. A. kary łącznej 7 lat pozbawienia wolności. Nie ulega wątpliwości, że w sytuacji, gdy skazany odbył dotychczas dopiero 2 lata i 9 miesięcy tej kary, zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania środków zapobiegawczego o charakterze wolnościowym uprawdopodobniałoby ryzyko podjęcia przez niego działań zmierzających do uniknięcia odbycia pozostałej do wykonania kary.

Nie doszło też do naruszenia art. 611to § 1 k.p.k., który wprost przewiduje możliwość wydania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu celem zapewnienia, że skazany pozostanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia, gdyż to właśnie wymiar pozostałej do odbycia kary determinuje w tym wypadku, np. ryzyko ucieczki lub ukrycia się przez skazanego.

Bez wpływu na zasadność stosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym pozostaje też okoliczność, że po ponownym rozpoznaniu sprawy, wobec skazanego J. A. może być orzeczona kara łączna w maksymalnym rozmiarze 6 lat. Ponad 3-letni wymiar pozostałej do odbycia kary czyni w pełni uprawnione stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu o niezbędności zastosowania tymczasowego aresztowania dla zabezpieczenia prawidłowego toku dalszego postępowania po uchyleniu przez Sąd Najwyższy – postanowieniem z dnia 25 czerwca 2026 r., I KK 182/26 – postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8 maja 2025 r., sygn. akt III Kop 191/24 i przekazaniu sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Powyższa okoliczność czyni też niezasadnymi zarzuty naruszenia art. 251 § 3 zd. 2 k.p.k. oraz art. 257 § 1 k.p.k.

Surowość kary pozostającej do wykonania, która skutkowała – zdaniem Sądu Najwyższego – niezbędnością zastosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym jest przecież równoznaczna z uznaniem, że inne środki zapobiegawcze, poza tymczasowym aresztowaniem, nie byłyby wystarczające.

Ponieważ jednocześnie, wydając zaskarżone postanowienie Sąd Najwyższy nie ujawnił okoliczności nakazujących odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania wynikających z art. 259 § 1 k.p.k., a argumentacji zawartej w zaskarżonym postanowieniu wniesione zażalenie nie podważyło, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego orzeczenia.

Przewodniczący: SSN (Tomasz Artymiuk)

Sędziowie: SN (Marek Pietruszyński)

SN (Waldemar Płóciennik)

[J.J.]

[a.ł.]